

OZVĚNY
Z ORATOŘE
2/2018

OBSAH:

„Naše Wilma z Indie“	3
Rok a půl prožitý se super spolupracovníky	4
Dobrovolníci v akci	6
A co naši dobrovolníci na Šumbarku?	7
Miss mažoretka 2018	8
Fotbalový turnaj 2vs2	9
Lamula pro studenty vzorem	11
Vystoupení romských tanců	12
ČR-PL projekty Vítejte v džungli a Zahradní slavnost	13
Úspěchy mažoretek a rozloučení s tetou Míšou	14
Máj – v Majáku ráj	17
Výtvarná soutěž Don Bosko	18
Jáhen Josef, spolubratr od oltáře	19
Můj tatínek, jáhen Josef	21

„NAŠE“WILMA Z INDIE

Od roku 2006 podporují zaměstnanci střediska studium indické dívky Wilmy v rámci projektu Adopce na dálku Charity ČR. Nyní již studuje na zdravotní škole. 23. 3. 2018 nám Wilma napsala dopis:

Moje milá této Jano a všichni ve středisku, jak se máte? Já se mám dobře. Moje rodina se těší také dobrému zdraví. Doufám, že se vám všem daří dobře. Vyřizuji vám pozdravy také od mojí rodiny.

Moc děkuji za váš prosincový dopis. Ráda jsem si ho pročítala a sledovala fotky, jak vypadají Vánoce ve vaší zemi. Užila jsem si vánočního volna. Ve škole jsme měli soutěž ve zpěvu koled. Také jsem se zúčastnila. Vyučování nám znovu začalo 3. ledna.

V lednu jsme podnikli studijní cestu, která začala 13. ledna v 11 hodin v noci (nástup do vlaku). Celkem nás bylo 50 studentů, dva učitelé a dva průvodci. Putování trvalo 15 dní. Do Dillí jsme dorazili 15. ledna. Navštívili jsme nemocnici Apollo a Mars a sledovali práci v nich. Navštívili jsme další instituce, jako např. Asociaci pro vzdělávání zdravotních sester.

18. ledna jsme navštívili Manali, je to krásná hora. Místo se mi moc líbilo. Teplota zde byla 3 stupně Celsia v noci. Následující den jsme se vrátili do Dillí a 20. ledna jsme poznávali okolí. Navštívili jsme Kutub Minár, Tádž Mahal, pevnost Ágra (na obrázku na předchozí straně) atd. Navštívili jsem také chrámy v okolí. 23. ledna jsme navštívili Pandžáb, kde jsme obdivovali Zlatý chrám. Zároveň jsme viděli hranici mezi Indií a Pákistánem. Jelikož byly hranice zavřeny kvůli oslav Dne republiky, sledovali jsme přehlídku na hranicích. Také se zde konal koncert. Stihli jsme navštívit i jiná důležitá místa. 24. ledna jsme opustili Dillí a za tři dny jsme se vrátili domů.

Děkuji za vánoční dárek (cestovní tašku). Doufám, že máte ve vaší zemi příznivé počasí. Přeji vám a vašim rodinám požehnané Velikonoce. Ať vás vzkříšený Pán naplní svým pokojem a láskou.

S úctou Vaše Wilma

ROK A PŮL PROŽITÝ SE SUPER SPOLUPRACOVNÍKY

Dne 1. 1. 2017 jsem nastoupila do Církevního střediska sv. Jana Boska, kde jsem dostala nabídku práce pedagoga. Měla jsem s toho obrovskou radost, že se mi naskytla šance pracovat s dětmi. Můj první den jsem byla hrozně nervózní z toho, co mě všechno čeká a co se ode mne očekává, samozřejmě se mi hnedka představili všichni moji kolegové z práce Pavel, Erika a Roman se kterými jsem pracovala.

Ani nevím, čím bych začala, jestli tím, co jsem tu krásného prožila, nebo tím, co jsem se tu všechno naučila. Jako 13 letá holka jsem tu mohla pomáhat jako dobrovolník, a pak jsem měla možnost tady pracovat. Nyní zde pracuji již jeden a půl roku - krásný čas, s úžasnými lidmi, kterým jsem neskutečně vděčná za pomoc. Myslela jsem si, že ta práce bude podobná tomu, co jsem dělala brigádně. Pomáhat pedagogům nebo vymyslet jednu hru na den, ale to jsem byla na omylu. Je tu mnohem víc zodpovědnosti, než jsem si dosud myslela. Někteří lidé či rodiče vidí, že jdete s dětmi na výlet nebo procházku a myslí si, že je to jednoduchá práce, ale nevidí to, že je kontrolujete co 2 vteřiny, jestli náhodou někdo nezakopl o chodník nebo aby je nezajelo auto. Musíme je chránit jako vlastní. Takže je toho mnohem víc než si druzí myslí.

Každý den, co docházím do práce, se těším, až odbije třetí hodina, kdy přicházejí děti na kroužky, a pak se nemůžete dočkat, až s mrňousy odehrajeme hry, které jsme si připravili. Je to super, vidět děti a jejich jiskry v očích, když se jim něco povede a najednou vyskočí metr nad zem a řeknou, jsem vítěz a vás to zahřeje u srdce a naplní to vaše očekávání.

Hrozně moc bych chtěla poděkovat za všechno, co jsem se tu naučila a také si sebou navždy odnesla v mém srdci. Také bych chtěla poděkovat Jindřichovi, že mi dal důvěru a možnost tu pracovat. Martině, mojí sestře, že byla, je a bude nadále mou oporou jak pracovně, tak i v rodinném životě. A také všem ostatním, že mi moji kolegové doposud pomáhali.

Barča

DOBROVOLNÍCI V AKCI

Blíží se konec školního roku, a tak je čas se ohlédnout za práci našich mladých pomocníků. Jsou to mladí lidé, kteří navštěvovali a stále navštěvují naše středisko, ale zapojují se také i jako pomocníci při větších akcích.

Naši dobrovolníci s pedagogy při mikulášské akci – čerti Vojta, Patrik, Marcel, Mikuláš František, anděl Lucie

S dobrovolníky se scházíme jednou týdně na hodinku a plánujeme, co pro děti navštěvující středisko připravíme. Asi největším letošním počinem byla příprava tematických měsíců. Každý druhý měsíc ve školním roce byl nějak tematicky zaměřen a probíhalo v něm spousta akcí, soutěží a turnajů. Tato příprava ležela za pomoci vedoucího dobrovolníků Jirky hlavně na těchto mladých dobrovolnících. Letos jsme připravili Vesmírný, Vánoční, Sportovní, Herní a Retro měsíc. Každý byl něčím zajímavý. Navštívili jsme třeba hvězdárnu, poseděli na Vánočním večírku se spoustou her a s rozdáváním dárků, uspořádali jsme olympijské hry, zorganizovali Spartan kids race, postavili spousta pěkných budov ve hře Minecraft,

nebo uspořádali retro diskotéku s tanečními soutěžemi, plnou starých hitů 80.-90. let. Za každou akci, které se děti v daném měsíci zúčastnily, získaly body a nejlepší v každém měsíci byli odměněni cenami. Kromě těchto akcí nám dobrovolníci pomáhali na veřejných akcích jako karneval, Vánoční a Velikonoční dílničky, Den země, Vánoční a Velikonoční městečko, nebo Den sociálních služeb.

Tímto bych chtěl všem našim mladým pomocníkům poděkovat za jejich dobrovolnou činnost, která středisku při organizování těchto větších akcí pomáhá a bez jejich pomoci by se jen těžko realizovala. Věřím, že i v příštím školním roce budeme v této práci pokračovat a vymyslíme spoustu zajímavých akcí pro veřejnost a naše mladé klienty.

Jirka

A CO NAŠÍ DOBROVOLNÍCI NA ŠUMBARKU?

V našem středisku je dlouholetou tradicí, že naše děti mají v sobě touhu přiložit ruku k dílu, když je toho potřeba, přesně v Duchu Dona Boska.

Já osobně nejdéle spolupracuji se dvěma z nich, a to s Natálií Košíkovou a Romanem Swiderem. To jsou takové dvě stálice na pomyslném hvězdném nebi našich animátorů. Někteří z bývalých animátorů nám odrostli a jiní teprve začínají. Jsou velkým vzorem pro ty mladší, kteří se už teď nemohou dočkat, až budou moci také pomáhat.

Jsem ráda, že zvláště ti letošní animátoři, kterých je 7, mají velice pěkné přátelské vztahy a dovedou si užít i legraci. Taky se mi velice líbí, jak se nám super profilují. Viky má velice pěkný vztah k nejmenšímu dítěti a ráda s nimi i maluje a zpívá. Roman a Natálie jsou největší pracanti a dovedou si i udržet autoritu. Maruška je naše tanečnice, která své zkušenosti a schopnosti předává talentovaným děvčatům. Lukáš je borec přes florbal. Nerozlučná dvojice Tom a Natka jsou hlavní oporou na kroužku Karaoke.

Za šumberské středisko všem moc děkuje teta Erika

MISS MAŽORETKA 2018

Každoročně se všechny celky mažoretek setkávají na jedné velké akci, na kterou se těší nejen mažoretky, ale i jejich rodina a kamarádi. Dlouhá léta nosí název Miss mažoretky. Letos se konala 28. dubna v tradičním prostředí velkého sálu restaurace U Jelena. Holky se sešly v penzionu už vpoledne, aby si všechny tanečky ještě naposledy zatančily přímo v sále.

Ve tři hodiny odpoledne Miss mažoretku zahájil náš host - zpěvačka Veronika - která svým hlasem zaujala diváky již v loňském roce. Dalšími hosty, kteří nám program zpestřili také již podruhé, byly Lucka a Eliška - maminka s dcerkou s jejich orientálními tanci. No a v neposlední řadě naše celky - Babymažoretky, Školička a Minimažoretky. Přípravy byly veliké, protože nejen že se chtěly mažoretky ukázat svým rodičům a blízkým v nových kostýmech a choreografiích, ale zároveň jsme se loučily s naší milou tetou Míšou, která dlouhá léta tréningy mažoretek vedla. Pro mažoretky byly nachystané odměny, medaile a poháry – pohár např. za nejroztomilejší tanec, za nejlepší choreografii, za profesionální provedení, za neoriginálnější tanec. Každý celek získal pohár i medaile, takže všechny mažoretky odcházely domů s úsměvem. A s úsměvem odcházeli i všichni rodiče a hosté, dokonce ukápla i nějaká ta slzička.

Tímto článkem bych chtěla poděkovat rodičům, kteří nás podporují a pomáhají nám při různých akcích, které se pro mažoretky organizují a také mažoretkám, které pilně na tréninky docházejí a panu řediteli za podporu. Ale především chci poděkovat tetě Míši za všechno, co pro mažoretky udělala. Za její rady, ochotu a dobrosrdečnost. A doufáme, že se za námi alespoň občas přijde podívat na trénink. A jménem všech mažoretek jí přeji hodně zdraví!

Teta Eva

FOTBALOVÝ TURNAJ 2vs2

Ve středu 16.května bylo krásné počasí, ideální pro zorganizování našeho malého tradičního turnaje 2vs2. Hrálo se na červeném hřišti v Don Bosku na pobočce Město. Kategorie byly 2001-2003 a 2004 a mladší.

Sraz a prezentace účastníků byla v 17,00h. Sešly se celkem čtyři mladší družstva a čtyři starší družstva. Rozhodli jsme se hrát každý s každým. Jeden zápas trval osm minut. K vidění byly jednoznačné zápasy, které končily i desetigólovým přídělem, ale i velice napínavé zápasy, kde rozhodoval jeden jediný gól. Dvorní fotograf se činil, takže máme i spoustu fotek z akce, které můžete vidět na našem webu. V 19 hodin bylo hotovo a vše jsme mohli vyhodnotit a spokojeně odejít do svých domovů. I přes jednu malou srážku všichni odešli po svých, což je super.

Jirka

KATEGORIE MLADŠÍ 2004 A MLADŠÍ

	TÝM	1	2	3	4	body	skóre	pořadí
1	Frajeři	xxxx	0:1	2:1	0:1	3	2:3	3.
2	Vajgly	1:0	xxxx	10:2	2:4	6	13:6	2.
3	FuturaMa	1:2	2:10	xxxx	1:5	0	4:17	4.
4	Simpsonovi	1:0	4:2	5:1	xxxx	9	10:3	1.

Frajeři - Vanesa, Vojta Vajgly - Lukáš, Pavel Futurama - Danek, Patrik Simpsonovi - Ondra, Honza

KATEGORIE STARŠÍ 2001-2003

	TÝM	1	2	3	4	body	skóre	pořadí
1	Legendy	xxxx	2:3	5:0	8:0	6	15:3	2.
2	Furyeni	3:2	xxxx	5:0	6:1	9	14:3	1.
3	DanMa	1:6	0:5	xxxx	3:1	3	4:12	3.
4	Vajíčka	0:8	0:5	1:3	xxxx	0	1:16	4.

Legendy - Patrik, Marcel Furyeni - David, Vítek DanMa - Danek, Martin Vajíčka - Alex, Ivan

LAMULA PRO STUDENTY VZOREM

Již od roku 1993 pomáhá Arcidiecézní charita Praha programem **Adopce na dálku**[®] chudým dětem Indie, Afriky, Běloruska... Více než 30.000 dětí dostalo šanci na nezávislost a lepší perspektivu v životě. Charita vyhledává lidi ochotné „adoptovat si“ na celou dobu vzdělávání dítě, které by se jinak do školy nedostalo. Podpora zahrnuje financování nákladů na vzdělávání (školné na základních, středních či vyšších školách, školní pomůcky, školní uniforma, v případě potřeby pobyt na internátu, doučování), mimoškolní aktivity a zdravotní péči. Nedílnou součástí programu je i podpora komunit, které hrají v celkovém rozvoji a vzdělávání potřebných dětí zásadní roli.

Naše středisko se do programu zapojilo v roce 2006, kdy si adoptovalo malou Wilmu D'Souza. Nyní je to již dospělá studentka vyšší zdravotní školy. Dvakrát ročně dostáváme od Wilmy dopis s informacemi o studiu, o rodině, slavení svátků. Nejvíce nás těší fotky, kde můžeme sledovat, jak se Wilma proměňuje ze zamlknuté dívčiny v sebevědomou ženu, která chce pomáhat svým bližním. Naše podpora bude pokračovat až do úspěšného absolvování studia.

Ráda bych však vyprávěla příběh dalšího takového „adoptovaného dítěte“, které už pevně stojí na vlastních nohou. Lamula se narodila do chudé rodiny. Rodiče pracovali jako námezdní dělníci. Živili 12 dětí. Lamula musela od malička rodičům pomáhat v domácnosti a na poli. Na školní poplatky nebyly peníze. Její život se změnil ve chvíli, kdy byla vybrána do programu **Adopce na dálku**[®]. Mohla začít chodit do školy. Učení ji moc bavilo, a tak patřila k nejlepším žákům ve třídě. Dnes je Lamule 22 let. Vystudovala vyšší školu se zaměřením na ekonomii. Získala práci účetní ve střední škole v Buwooya, jejíž je absolventkou. Sama

yní podporuje několik dětí ve vzdělání. Platí za ně pravidelně školné. Pro studenty je Lamula vzorem. Je krásné, jak se dobro šíří dál... „Nikdy nezapomenu na pomoc, kterou jsem dostala od dárců z Česka a od Charity. Za svoje vzdělání a práci vděčím jejich podpoře,“ říká s vděčností Lamula.

Jana

Chcete si i Vy adoptovat na dálku dítě, které potřebuje naši pomoc? Koukněte na stránky charity:

<http://praha.charita.cz/zahranici/adopce-na-dalku/>

ilustrační foto Charita Praha

VYSTOUPENÍ ROMSKÝCH TANCŮ

"Zatančí vám tanečnice, které mají nepochybně tanec v krvi, " takhle znělo úvodní slovo k romským tancům na Taneční přehlídce v Těrlicku. Uvedení mluví za vše. Rytmické cítění a taneční talent je vidět hned po pár taktech. Avšak pouze talent není to, co stojí za tím vším, aby jejich vystoupení vypadalo tak přirozeně a ukázalo všem jejich velký taneční potenciál. Bez nadšení, trpělivé píle a tvrdé dřiny to nejde.

V rámci programu Taneční přehlídky předvedly tanečnice z Majáku dvě nové, náročné a oslňující choreografie romských tanců. Pozornost publika si získaly nejen hudebním doprovodem a tanečními kroky, ale také krásnými kostýmy.

Kačka

ČR – PL PROJEKTY VÍTEJTE V DŽUNGLI A ZAHRADNÍ SLAVNOST

Již čtvrtým rokem se scházíme společně s našimi polskými kamarády v rámci udržitelnosti projektu „Na druhé straně zrcadla – zvyky, tradice a kulturní rozdíly na obou stranách Olše“. Koncem dubna jsme zamířili do ostravské ZOO, kde jsme si společně prohlédli celý areál. Součástí prohlídky bylo také zpracování pracovních listů, které byly zaměřeny na jednotlivé druhy zvířat. Pro polské kamarády byly pracovní listy i v polském jazyce. Děti si společně pomáhaly s vyplňováním pracovních listů, čímž navazovaly na předchozí setkání a potvrdily, že naše kultury jsou propojeny a máme na co navazovat. V ZOO jsme měli možnost shlédnout komentované krmení pandy červené, které děti velice zaujalo. Nejvíce atraktivní bylo však krmení koz a morčat, a to z toho důvodu, že bylo možno být s nimi v přímém kontaktu. Tato aktivita se dětem líbila nejvíce. Volný program děti strávily na průlezkách a dalších atrakcích, které ostravská ZOO nabízí. Bylo krásné, slunečné počasí a setkání jsme si všichni příjemně užili.

Druhé setkání proběhlo za nedlouho. Tentokrát jsme jeli my do Polska. Na zahradní slavnost. Na hřišti se rozprostíral velký stan, ve kterém vystupovaly jak děti z mateřských škol se svými tanečky, tak děti starší. Tato vystoupení ještě doplnila recitace místní vypravěčky a kouzelník, který si získal velkou oblibu, zejména proto, že mu v jeho kouzlení pomáhaly i děti z obecnstva. Na hřišti byl k dispozici rovněž skákací hrad, kde se děti pěkně vydováděly. Opodál byly připraveny pro děti soutěže pro jednotlivce. Naše týmy se utkaly v tělocvičně při sportovním „diktátu“. Byla to zručnostní a paměťová soutěž, při které měl jeden z dvojice soutěžících přečíst text v jazyce soupeře, proběhnout určitý terén a tento text zopakovat druhému soutěžícímu, který jej zapsal. Vyhrála dvojice, která byla hotová první s úkolem a měla text správně přepsaný. Zahradní slavnosti se zúčastnila i radní z Šenova, starostka města Strumienia, pani Anna Grygierok a referentka projektů Ewa Kuboszek. Páteční odpoledne jsme si užili a do střediska jsme se vrátili ve večerních hodinách.

Anička

ÚSPĚCHY MAŽORETEK A ROZLOUČENÍ S TETOU MÍŠOU

Ve středisku na Šumbarku, ale dříve i ve středisku ve Městě, dlouhá léta pracovala s mažoretkami jedna hodná teta – teta Míša. Já jsem se s ní setkala poprvé před pěti lety na letním soustředění, kde jsem se byla podívat se svou tehdy tříletou dcerkou Amálkou. Amálka byla z tety Míši i z mažoretek nadšená a nemohla se dočkat dne, kdy začne chodit do kroužku. Jelikož byla Amálka malá, jezdila jsem s ní na soutěže a chodila pomáhat Míši na plesy. Později naše spolupráce přerostla i v přátelství a kromě soutěží a plesů, jsem s Míšou organizovala letní a jarní soustředění. Pracovala jsem tehdy jako asistentka pedagoga v Orlové a času na mažoretky mi moc nezbývalo, ale každou volnou chvíli jsem ráda zašla za holkama na trénink a za Míšou. Míša mi jednoho dne řekla, že už by mažoretky ráda někomu předala a trochu si odpočinula. Neřekla jsem na to ani slovo. Jediné, co mě napadlo, bylo - však si to zaslouží! Viděla jsem mažoretky („holky

v akci“ jim říkám) a věděla jsem, že se již mnohému naučily, našly si zde nové kamarádky, a spolu s tetou Míšou prožily příjemné dny. A tak jsem se rozhodla, že jí tento rok se vším pomůžu, abych se ten další školní rok mohla „postavit na vlastní nohy“, jak se říká. Víím, že to nebude lehké ani pro mě ani pro tetu Míšu. Ale také víím, že ji můžu kdykoliv zavolat a Míša ví, že se může kdykoliv za námi na trénink zastavit. Ale ať nepíši jen o nás – trenérech. Chci se zmínit hlavně o mažoretkách a jejich úspěšné sezóně. Byla jsem s holkama na každé soutěži a musím přiznat, že jejich choreografie a provedení jsou na vysoké úrovni. Nebudu se již rozepisovat a pouze jednoduše představím úspěchy našich mažoretek:

Soutěž Prosenská mažoretky – leden 2018

1. místo, kategorie kadetky mladší – Amálka Kožušníková

1. místo, kat. děti – Deniska Porubská

2. místo, kat. junior – Eliška Jarmarová

5. místo, kat. kadetky starší – Terežka Fojtíková

Soutěž MiKaDo Open – leden 2018

Zde některé mažoretky soutěžily úplně poprvé v kategorii sólo a poprvé soutěžila i sedmice. Soutěže se zúčastnila – Amálka, Terežka, Deniska a Natálka Vyskočilová, které soutěžily i se sedmicí a sedmici doplnily Katka Janičková, Deniska Dvořáková a Agátka Pilaríková.

Soutěž Daisy cup v Ostravě – únor 2018

3. místo, kat. kadetky mladší – Amálka Kožušníková

Opavská růže – březen 2018

Soutěže se zúčastnily a skvělý výkon podaly sólistky Amálka, Deniska a Natálka

Tornádo v Ostravě – březen 2018

Amálka a Natálka – zde mažoretky představily své nové choreografie

Mezinárodní soutěž mažoretek v Českém Těšíně – květen 2018

Mažoretky dovezly několik medailí:

3.místo – Amálka Kožušníková v kategorii sólo kadet

3.místo – trio Amálka, Natálka Vyskočilová a Terežka Fojtíková

Babymažoretky získaly bronzovou medaili

Amálka si v soutěži Mini miss mažoretky dovezla titul 1. vicemiss

Eliška Jarmarová krásné 4. místo

A ještě zmíním vlastní akce mažoretek. Školní rok 2017/2018 jsme předčasně zahájily v srpnu na letním soustředění mažoretek. Následovalo vystoupení na veletrhu sociálních služeb v září loňského roku. Pak podzimní soustředění mažoretek, několik předtančení na plesech nejen v penzionu u Jelena (na plesech pana majitele, PČR nebo Sdružení dobrovolných hasičů), ale i mimo město, jarní soustředění mažoretek, pololetní víkendovka a na velké prázdniny se pro mažoretky připravuje ve spolupráci se střediskem letní příměstský tábor „TOULAVÉ BOTY“ a v srpnu proběhne opět letní soustředění mažoretek. Poslední společnou akci – závěrečnou pro všechny mažoretky i tetu Míšu, byla Miss mažoretky v dubnu 2018. Myslím si, že teta Míša může být na sebe i na mažoretky hrdá a já jsem moc ráda, že si Míša vybrala právě mě a těším se na další školní rok, na mažoretky, na plesy, soutěže a nové choreografie, do kterých se společně s holkama po prázdninách pustíme. A nemusíme být z loučení s tetou Míšou vůbec smutné, protože jeden americký duchovní spisovatel Richard Bach řekl: „Neměj strach z loučení. Rozloučení je nezbytné k tomu, abyste se mohli znovu setkat.“ Teta Eva

MÁJ - V MAJÁKU RÁJ

Během května se na pobočce Maják uskutečnila spousta akcí. Ke dni matek si děti mohly z čocky, rýže a fazolí vyrobit srdíčka pro své drahé maminky. Dále si vyráběly krásné růžičky z krepového papíru, aby obdarovaly své nejbližší, které mají rádi. Mimo to se uskutečnila oblíbená akce hledání pokladu. Dětem jsme schovali figurky, a ten, který nasbíral nejvíce figurek, si mohl vybrat svou odměnu. Protože na Majáku přibývá čím dál víc mladších dětí, snažíme se dětem připravovat i soutěže, jež nejsou tak náročné a jsou jim blízké, např. soutěže v pexesu, v kostkách a ve vybarvování omalovánek. Nejlepší výsledky vždy spravedlivě odměníme malou sladkou pozorností. Doufáme, že se děti zapojí i do dalších akcí v červnu a našich plánovaných letních táborů.

Jana a Nikol

VÝTVARNÁ SOUTĚŽ „DON BOSKO A JEHO SVĚT“

Na přelomu měsíců března a dubna 2018 jsme v našem Církevním středisku sv. Jana Boska uspořádali výtvarnou soutěž „Don Bosko a jeho svět“. Do soutěže se aktivně svými pracemi zapojilo asi 40 dětí. Dění kolem soutěže mělo širší kontext. Na všech našich pobočkách - Město, Šumbark, Maják, Přístav, jsme v rámci této soutěže promítali film o životě sv. Jana Boska a využili jsme této příležitosti také k povídání o našem vzoru, o saleziánech a saleziánském díle ve světě. Ti nejzdatnější se pak přímo zapojili do výtvarné soutěže. Děti měly podle propozic možnost malovat něco z historie, něco z původní oratoře Dona Boska nebo portrét dona Boska a dále také něco z aktuální činnosti na našich pobočkách. Všechny kategorie se nám podařilo zaplnit.

Soutěž byla hodnocena v tzv. pásmech – zlatém, stříbrném a bronzovém. Tento systém se u hodnocení dětských prací osvědčuje, protože umožňuje odměnit co nejvíce malých výtvarníků. Soutěž vyvrcholila slavnostní vernisáží 18.4.2018 na středisku ve Městě. Děti dostaly výtvarné ceny – jako pastelky, barvy a podobně. Snad jim to materiálně pomůže rozvíjet jejich talent, protože jsou moc šikovné.

A nyní k samotným výsledkům. Vítězové a členové zlatého pásma: Marek Godzik, Michaela Byrtusová, Tomáš Nistor, Elemír Kapura, Eliška Suchomelová, Leon Pawlas. Vítěze určila porota složená z vedoucích výtvarných kroužků jednotlivých poboček na základě obecných kritérií platných pro hodnocení dětské kresby. Myslím, že se zábavnou a soutěživou formou podařilo seznámit děti se zakladatelem salesiánského díla, ke kterému se hlásíme.

Pavel Honěk

JÁHEN JOSEF, SPOLUBRATR OD OLTÁŘE

Jako dítě z aktivní katolické a disidentské rodiny, které chodilo do kostela sv. Anny, jsem si nemohl nevšimnout trošku silnějšího pána, který vedl smíšený chrámový sbor. Už ani nevím, od koho jsem se dozvěděl, že je to Josef Reichenbach. Jako sbormistr se hodně angažoval při nácviu smíšených sborů pro liturgii. Později i jako lektor a akolyta sloužil při mši svaté. Tady jsem mu jako ministrant byl hodně nablízku. Potom dlouho, dlouho nic. Přišla revoluce, začali jsme se salesiány budovat středisko mládeže podle vzoru Don Boska a do sv. Anny jsem se dostal zřídka. Dozvěděl jsem se jen tak mimochodem, že Josef Reichenbach byl vysvěcen na trvalého jáhna. Nijak mě to neoslovilo a nevěnoval jsem tomu pozornost. A hle, najednou se tento jáhen Josef objevuje ve středisku mládeže sv. Jana Boska jako můj kolega. Zde měl na starosti službu v kapli Panny Marie Pomocnice křesťanů a také organizování sněmovních kroužků a domlouvání každoměsíčních témat – přednášek na zajímavá duchovní témata a setkání se zajímavými lidmi jako např. Dr. Grygar, biskupové Graubner a Hrdlička apod. Také se vydatně podílel na vydávání

informačníků k těmto akcím. A samozřejmě posílil svým hrdinným tenorem mužský pěvecký sbor Panny Marie Pomocnice křesťanů. Po dlouhých letech neexistence trvalých jáhnů v naší Církvi díky totalitnímu režimu kněží nevěděli, co si s trvalými jáhny počít. Až otec Karel Jašek SDB, první farář nově vzniklé farnosti sv. Jana Boska v Havířově – Šumbarku s láskou jáhna Josefa přijal a plně zapojil do služby farnosti. Při kostele sv. Jana Boska v Havířově působil od jeho vzniku v roce 2000 až do své smrti. V tomto kostele jsme se opět potkali snad po třech desetiletích znovu u oltáře. On jako trvalý jáhen a já jako lektor, akolyta, kandidát trvalého jáhenství a nakonec také trvalý jáhen. Kolikrát mě povzbuzoval a dodával odvalu, abych na cestě vytrval. Tak se i stalo. Nezapomenutelnými zážitky a darem byly společné služby při liturgii a zvláště při Velikonocích. Spravedlivě jsme se dělili o uctívání svatého kříže, čtení evangelií i exultet. Josef zůstane v mém životě navždy zapsaný jako služebník Boží, který měl rád Pána Ježíše a jemu věrně a vytrvale sloužil až dokonce. Teď už jen musím tu salesiánskou šumbarskou jáhenskou káru táhnout sám, ale věřím, že shora mi Josef fouká do plachet. Jindřich Honěk, diákon, ACS

PS: Pěknou vzpomínku na svého tatínka přidává i jeho dcera Jana

MŮJ TATÍNEK, JÁHEN JOSEF

Ráda bych se s Vámi podělila o základní životní data našeho tatínka, jáhna Josefa:

Pan Mgr. Josef Reichenbach, se narodil 15. května 1939 v Mostech u Jablunkova matce Marii Reichenbachové, roz. Motykové a otci Josefu Reichenbachovi, posledně dělníku třineckých železáren, kterému jako vojáku německé armády nebyl dopřán návrat z války a stal se nezvěstným. Doma mamince zůstalo pět nezletilých dětí. Život, který následoval po mnoho dalších let, byl krušný a neradostný, neboť rodina měla k dispozici jen velmi málo prostředků k obživě.

Školní docházku začal malý Josífek v roce 1945 a základní vzdělání ukončil v r.1953 na osmileté škole v Mostech – Šancích. Ve studiu pokračoval na Jedenáctileté střední škole v Jablunkově, kde v roce 1956 maturoval.

Pro stále nuzné poměry v rodině byl nucen nastoupit do zaměstnání. Pracoval pak v závodě Koh-i-noor v Jablunkově jako technik – konstruktér. V tomto zaměstnání nabyl mnoho cenných zkušeností v oblasti konstrukce, vývoje a technického rozvoje. Své teoretické znalosti si doplnil studiem na strojní průmyslové škole pro pracující v Třinci v oboru stavba strojů.

Mimo zaměstnání se významně podílel na kulturním dění nejen v závodě, ale i v jablunkovské oblasti. Brzy po maturitě začal s vedením kostelního sboru u sv. Hedviky v Mostech u Jablunkova. Jako první nacvičil již v roce 1957 Pastýřskou vánoční mši od Josefa Julínka. S ní úspěšně vystoupil se svým sborem nejen v Mostech, ale i jinde. Např. v kostele sv. Cyrila a Metoděje na Hřčavě. Dále organizoval a osobně řídil divadelní a hlavně pěvecké soubory, s nimiž dosáhl úspěchů i v celostátním měřítku, např. v roce 1958 s mládežnickým souborem Mladost. Uvedený soubor v místě tehdejšího bydlíště v Mostech u Jablunkova – Šance založil a byl jeho dirigentem. Vedl také pěvecký soubor Bezruč v Jablunkově. Tam také zakládá a pracuje v malířském kroužku, který vykazoval pozoruhodné výsledky. Malířství vůbec bylo jedním z hlavních zájmů jeho života. Od roku 1956 působil

v Pěveckém sdružení Slezan v Českém Těšíně, a to až do r. 1996 jako člen souboru a jeho sólista. Úspěšně působil při zájezdech k lužickým Srbům v tehdejší NDR, kde citlivě interpretoval písně lužických Srbů. Vztah k jejich jazyku byl hodně srdečný, asi také proto, že se tak hodně podobal nářečí Těšínskému Slezsku, kterým se mluvilo v jeho rodném domě. V této době také působil jako interpret slezských lidových písní s cimbálovou muzikou Slezan s primášem prof. Václavem Stuchlým a muzikou Ondráš s uměleckým vedoucím Jaromírem Dadákem v Československém rozhlase Ostrava.

V kostelním sboru u sv. Hedviky se seznámil se svou celoživotní láskou Trudkou (Gertruda Kowalowská), naší maminkou. V roce 1960 uzavřeli sňatek. Svépomocí postavili byt ve stavebním bytovém družstvu v Jablunkově. V roce 1962 se jim narodila dcera Jarmila.

K událostem roku 1968 nebyl lhostejný, s veškerou rozhodností se postavil na stranu zastánců „Pražského jara“, což mu v závodě přineslo mnoho ústrků, ponížení, ale také zhoršení životních a pracovních podmínek. Proto ukončil pracovní poměr v závodě Koh-i-noor, odešel s rodinou do Havířova, kde nastoupil jako technologický projektant ve vznikajícím závodě Nářadí Havířov. Od roku 1974 zde vykonával funkci vedoucího oddělení racionalizace v odboru technicko – organizačního rozvoje. V závodě uplatnila svoje znalosti mzdového účetnictví také naše maminka, které táta doma říkal Trudi, Trudečko. V Havířově se jim narodily další dvě děti Václav (1971) a Jana (1974).

Náš tatínek Josef v letech 1978 – 1980 absolvoval také studium na Oborovém institutu Továren strojírenské techniky v Praze a úspěšně obhájil závěrečnou práci.

V roce 1991 došlo k naplnění jeho dávné touhy stát se duchovním. Zahájil studium na teologické fakultě Palackého univerzity v Olomouci a v r. 1995 byl biskupem Mons. Josefem Hrdličkou vysvěcen na trvalého jáhna. Po dalším roce studia byl v roce 1996 promován na magistra křesťanské výchovy. Diakon Josef zahájil jáhenskou službu nejdříve ve farnosti sv. Anny v Havířově, pak působil v Šenově a po roční službě také v Církevním středisku mládeže sv. Jana Boska v Havířově – Městě.

Když pak vznikla nová farnost sv. Jana Boska v Havířově – Šumbarku, byl pověřen jáhenskou službou v této farnosti pod vedením přívětivého P. Karla Jaška, SDB. Současně pokračoval spolu s dcerou Janou ve vedení mužského sboru Panny Marie Pomocnice křesťanů, jehož členové si s úsměvem říkají „Mistři pěvci havířovští“, ke kterému se následně připojily i ženy.

Zhoršující se zdravotní stav postupně všechny aktivity ukončil. V posledních měsících a dnech sloužil svým bližním modlitbou a obětí na lůžku. Přál si umřít doma. Díky pomoci mobilního hospice Ondrášek se nám toto přání podařilo splnit. Tatínkova nemoc naši rodinu hodně stmelila. Každý se snažil podle svých sil pomoci. Velkou oporou nám byly modlitby příbuzných, farníků a přátel. Tatínek naposledy vydechl v noci 4. 5. 2018 (1. pátek v měsíci).

Děkuji Bohu za dar jeho života, za vše, co pro nás dělal a obětoval. Byl nám příkladem. Kéž se spolu s maminkou za nás přimlouvá u našeho Pána.

Jana Reichenbachová

Připojuji slova tatínkovy žehnací modlitby:

Na přímluvu Panny Marie, Pomocnice křesťanů, sv. Josefa, sv. Jana Boska a všech vašich křesťanů i biřmovacích patronů v nebi ať vám a vašim rodinám žehná všemohoucí Bůh Otec, i Syn i Duch svatý. Amen.

OSVĚNY Z ORATOŘE

HAŠKOVA 1, HAVÍŘOV-MĚSTO, 736 01

TEL. 596 810 145

VYŠLO: 24.5.2018